

חובתנו לעת הזו

האחוז היותר גדול מכל ההרוגים בימים אלו הם שומרי תורה ומצוות, אנשים יקרים; צריך לדעת אלו דמים משלמים במלחמה הזו, אלו נפשות יקרות נאבדות. האויבים רוצים להרוג דווקא ממגזר מסוים? לא. הם רוצים כל אשר בשם ישראל יכונה; 'על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך'. אין ספק שהמלחמה הזו היא על כלל ישראל • ומה תפקידנו לנוכח כל זאת?

כל אשר בשם ישראל יכונה, על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך. אין ספק שהמלחמה הזו על כלל ישראל. והיא באה עם ההכחות והשקרים, שנמצאים ביסוד של הנוצרים - והמוסלמים לקחו אותן מהם - שחושבים 'להחליפם באומה אחרת'. כך הם מתייחסים להבטחת ארץ הקודש. הסילוף שמהדהד בעולם הרבה שנים, הוא כפירה ביחוד. מתוך השורש הפורה ראש ולענה הזה הם יכולים לחפות על הקב"ה דברים לפי כל רשעותם. על זה מלחמתם כעת. משום מה נוצרה אדישות כזו, שמתרגלים למצב. אבל צריך לצאת ממעטה האדישות. לא שחייבים להיות עצובים, אבל לעשות משהו בשביל המצב. "ואשים דברי בפך", להתגבר בתורה, להגביר חילים לתורה, ובמיוחד בזמנים דמפגרי בהו רבנו כמו שיש ושבת. כך נוכל לקיים בנפשו את המחנה של התורה, והיה מחניך קדוש, שיהיה לנו כח להחיל את הצורה שהקב"ה מצפה לה.

"מחבלי משיח יוצלו לרווחה"

צריך גם לדעת, שחלק מהעקבתא דמשיחא, כמו שאדונו הגר"א כותב, זה כמו חבלי לידה, "מחבלי משיח יוצלו לרווחה". וככל שמתקרבת הלידה, החבלים נהיים יותר קשים. הייתה התעוררות, שנצא מהאדישות, ויש לחזור אליה. אסור להיות בשאננות ולחשוב שהמצב הזה עובר הלאה. בדיוק להיפך. התועלת מה'חבלים' האלו היא שאדם מזדעזע מכך שהסדר העולמי יכול להתהפך ברגע. היה לי ויכוח בעבר עם מאן דהו, שהעז לטעון שלא יכול לבוא משיח כהרף עין, ונצטרך תהליך, בשינוי מובנה לאט לאט. אמרתי לו, שהקב"ה בכמה צעדים יכול להפוך את העולם. הוא לא קיבל את זה. כשפרצה הקורונה הוא אמר לי: 'צדקת, תוך יומיים העולם נהיה משהו אחר'.

זה זעזוע שהחריש שלו נעשה, ומי יודע כמה עוד חבלים כאלו נכוננו לנו. וברור שהכל תלוי בכמה שאנחנו מתעלים בחבלים הללו, כמו שכתוב בתיקון"ז שעל זה נאמר בירמיהו "בבכי יבואו ובתחנונים אובילים". זה סדר הגאולה. היא תבוא מתוך תחנונים שקוראים אל השם.

עלינו לראות את תפקידנו, שלא יהיה מצב שתבוא הגאולה ואנחנו חלילה לא שייכים אליה. הקב"ה ודאי יגאל את העולם, אבל איפה אתה היית שם? כמה אתה היית שותף למהלך הזה? האם הוא בא יחד איתך, או בא על גבך ולא היית שייך אליו? וכך לגבי כל מה שהקב"ה מביא לעולם: איך אנחנו עוברים אותו, האם ישנים ואדישים או שאנחנו בונים פלטרי של מעלה. ובאמת זה הזמן להגביר את נקודת ה'לשמה' שלנו. התורה לא ניתנה לתיקון חיי עולם הבא אלא דבר ראשון לתיקון סדרי העולם הזה.

צריכים לראות בחוש, שהמין האנושי תוקע את עצמו בשתי אג'נדות מנוגדות, שתלויות אחת בשניה. צד אחד הוא של "דת" האתאיסטים, הליברלים, הפרוגרסיבים וכל כדיליהו, שבאים לתקוע את העולם בבון של מלחמה נגד חותמו של הקב"ה, שכאילו אין אמת בעולם. והצד השני של המזייפים את שמו של הקב"ה, ואת כל הרוע וכל התועבות עושים בשמו, וממילא מעמידים את המין האנושי בפני שוקת שבורה.

תיקון עולם שייך לקב"ה, אבל ישראל זכו להכנה המשך בעמ' 36

כדי לקיים את דברי המשנה "קנה תורה - קנה לו חיי עולם הבא". צריכים לדעת שזו טעות שורשית. ישעיהו הנביא אומר: "ואשים דברי בפך ובצל ידי כסיתך, לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמור לציון עמי אתה". התורה ניתנה לתקן את העולם במלכות השם, וכדרשת הגמרא (בפרק חלק), שהעוסק בתורה לשמה בונה פלטרי של מעלה ושל מטה, עושה שלום בפמליה של מעלה וגם מקרב את הגאולה. השאלה כמה עם ישראל נמצא עם הקב"ה על ידי עסק התורה, איזה כוח ניתן כאן בעולם שיהיו קרובים לקב"ה. והפעולה היא גם על ידי עסק התורה לשמה, לרומם את הדור.

אתה מחובר ועומד איתם

עוד ב'מסילת ישרים': "עיקר שני יש בכוננת החסידות, והוא טובת הדור. שהנה ראוי לכל חסיד שיתכונן במעשיו לטובת דורו כולו, לזכות אותם ולהגן עליהם. וכן אמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא ט"ו): היש בה עץ, אם יש מי שמגן על דורו כעץ. ותראה, שזהו רצונו של מקום שיהיו חסידי ישראל מזכים ומכפרים על כל שאר המדרגות שבהם. אין הקב"ה חפץ באובדן הרשעים, אלא מצוה מוטלת על החסידים להשתדל לזכותם ולכפר עליהם. וזה צריך שיעשה בכוננת עבודתו וגם בתפילתו בפועל, דהיינו, שיתפלל על דורו לכפר על מי שצריך כפרה, להשיב בתשובה מי שצריך לה וללמד סניגוריא על הדור כולו".

דברים אלו מופיעים בפרק החסידות. מידת חסידות יש למי שמתחסד עם קונו ורואה עולם לפי חפצו ורצונו של הקב"ה, ומצד ההסתכלות הזו רואה את כלל ישראל. מה שקורה כאן זה רצונו של מקום, והוא משליך נפשו מנגד למהלך של הקב"ה. וכמו שכתב הרמח"ל בדרך השם, ש'חסידות' זה לסבול ייסורים עבור אנשי הדור ולקדם את תיקון העולם. זה מהדברים המוטלים עלינו.

אחד שאל אותי: איך מרגישים מחוברים לכל הנופלים והפצועים? ד' ירחם, מדובר על אנשים צעירים שבלי ידיים ובלי רגליים. מישוהו אמר לי שהוא היה בבית החולים 'שערי צדק', ראה כמה פצועים וזה ממש נורא. כל החיים שלהם השתנו, לבלי הכר. ואותו אדם אומר לי: 'אני לא מרגיש התחברות איתם'...

אמרתי לו: 'אתה מחובר ועומד איתם. האם אתה סבור שהאויבים רוצים להרוג דוקא ממגזר מסוים? הם רוצים

נחנו צריכים להבין את חובתנו בשעה זו, בה דם ישראל נשפך כמים, ועת צרה היא ליעקב, כשמשפחות שלמות ויחידים שרויים בצרה. ברמב"ם, בסוף הלכות רוצח, כתוב: "התורה הקפידה על נפשות ישראל, בין רשעים בין צדיקים, מאחר שהם נלווים אל השם ומאמינים בעיקר הדת, שנאמר: אמור אליהם, חי אני נאום השם אלוהים, אם אחפון במות הרשע, כי אם בשוב רשע מדרכו וחייה".

האחוז היותר גדול מכל ההרוגים בימים אלו הם שומרי תורה ומצוות, אנשים יקרים. אחד מהם השאיר אלמנה עם שישה ילדים, הי"ד, אדם שגר לידנו ונהרג. האבא הספיד אותו וציין בהדגשה: "יותר מהכל אהבת ללמוד תורה, חזרת על יבמות עוד פעם ועוד פעם". כאלו יש הרבה. בעיה שורשית ישנה, בבחינה של "קורבנו של אדם קרב והוא אינו עומד על קורבנו". צריך לדעת אלו דמים משלמים במלחמה הזו, אלו נפשות יקרות נאבדות. וכל נפש מישראל היא עולם מלא. בעצם זה ההמשך של אותו זעזוע, שנמצא בדברי יחזקאל הנביא "אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלך עליכם", שראינו בשמחת תורה. אנחנו עדיין לא זוכים לראות כל כך איך הקב"ה מגן על ישראל באותה הנהגה מיוחדת של "כי השם אלוהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך". אנחנו עדיין לא זוכים לראות את הסיעתא דשמיא המופלאה שצריכה להיות. זה לא הסדר של ההנהגה המיוחדת של הקב"ה. גם אין את ה'לא נפקד ממנו איש' שהיה צריך להיות במלחמות. אנחנו במצב שונה לגמרי.

יש מכלל ישראל זעקה של "שמחנו כימות עיניתנו": אם העינינו הוא בכזה גילוי, שיאמר כל האומות "כי צורם מכרם והשם הסגירם", אנחנו גם רוצים לראות את הישועה באותו אופן ברור.

"ואשים דברי בפך"

ברור שעדיין יש עלינו תביעה ודרישה, שהתגלו כבר בשמחת תורה. קשה מאוד לפרש ולדעת, כי אין איתנו נביא ואין יודע עד מה. מסופר על מרן רבי ישראל סלנטר זצוק"ל, שתפסו אותו כמה פעמים בחייו עצוב בשמחת תורה, ושאלו אותו איך הוא עצוב ביום טוב, וענה שאם אדם סתם עצוב ביום טוב זה עבירה, אבל אם בגלל שמחת תורה אירע והוא בא לעצבות גדולה, הרי היום עצמו הוא יום של דבקות בהקב"ה, יום של 'נגילה ושמחה בך', ואין עבירה.

ה'מצפון' של מרנא ר"י סלנטר ציער אותו בגלל מצב היהדות שהיה אז באירופה כמו עגלה מידרדרת במדרון. לכן הוא גם עבר לגרמניה ולצרפת, בהן נפל לגמרי מצב היהדות והיה אפשר להתחיל לעבוד. זה היה המצפון שלו בשמחת תורה, ביום בו הקב"ה קורא לנו שצריכים להתאסף סביבו ולהיות דבקים בו.

ב'מסילת ישרים' (פי"ט) מובא מהתנא דבי אליהו: "כל חכם מישראל שיש בו דבר תורה לאמיתו ומתאנח על כבודו של הקב"ה ועל כבודו של ישראל כל ימיו, ומתאוה ומיצר לכבוד ירושלים, לכבוד בית המקדש ולישועה שתצמח בקרוב, זוכה לרוח הקודש בדבריו". כמה אכפתיות נדרשת בענין הזה. אין זו האשמה על בני תורה חלילה, אלא על יכור לת הזיכוי שיכולים לעשות יותר לדור, להרים את עם ישראל. יש הטועים לחשוב, שהקב"ה נתן תורה לעם ישראל